

TAKO SI DALEČ

I. B.

*Tako si daleč, ko da nisi več resnična žena,
meso in kri in živo, toplo, rožnato telo —
ko da samote moje si privid in krik samó,
le v meni in iz moje bolečine porojena.*

*Obličje tvoje, tvoj pogled, zvok tvojega glasu
— vso, vso te v meni komajda še obuditi more
spomin, ki za teboj begotno tipa skoz prostore
ko roka slepega bolnika, nemo, brez miru.*

*Rotim te, nad podobo tvojo v sebi trepetam.
A ti, nestvarna in prosojna, le smehljaš se nežno,
potapljaš vame se ko v dno tolmana nedosežno,
in ko si najbolj moja in z menoj, sem najbolj sam.*

*In bolj ko vpijem za teboj, te ljubim in želim,
vse manj in manj ti luči in življenja morem dati;
nad tvojo mrtvo senco za zapahnenimi vrati
samote svoje sam vse bolj ugašam in medlim.*

VIRAGOVA VERONA

FERDO GODINA

Nad hribi in ravnino je bila noč.

Ropotanje motornega kolesa se je odbijalo od hiš. Redki ljudje so postajali pri skedenjskih vratih, si senčili oči pred močno svetilko ter skušali prodreti do onega, ki je vozil s tako naglico med polja. Vas je izginila in tu — nepregledna cesta. Na eni strani ograja telefonskih drogov, na drugi strani gosto, visoko grmovje. Viragovi Veroni, ki je sedela za vozačem, se je zdelo, da drsi po rdeči nitki v nepregledno globino.

Verona se je nagnila do Milana Serneca, mu glasno govorila na uho, kajti zrak, ki sta ga rezala z naglico, jima je odnašal glas. Zavila sta z velike ceste na kolnik in v luči so se zopet pokazale hiše.

Topolovec.

Gruča fantov, ki je stala na cesti, se je umaknila motorju. Milan Sernec je zavil na dvorišče, kjer je bila doma Viragova Verona. Ustavil je motor, pogledal na uro in ugasil luči.